

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Nejvyššího státního zástupce**, se sídlem Brno, Jezuitská 4, proti žalovanému **Energetickému regulačnímu úřadu**, se sídlem Jihlava, Masarykovo nám. 5, za účasti společnosti Solar CD s.r.o., se sídlem Praha 2 – Nové Město, Tyršova 1811/6, zast. Mgr. Jaroslavem Janáčkem, advokátem se sídlem Praha 7, Trojská 140/593, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2010, č.j. 13863-14/210-ERU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 31.12.2010, č.j. 13863-14/2010 ERU, **se z ru š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 18. 4. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2010, č. j. 13863-14/2010-ERU, o udělení licence č. 111018017 společnosti Solar CD s.r.o. Napadeným rozhodnutím byla společnosti Solar CD s.r.o. udělena licence na výrobu elektřiny na dobu 25 let v provozovně umístěné v kat. území Český Dub.

II. Obsah žaloby

Žalobce s odkazem na příslušná ustanovení právních předpisů uvedl, že žadatel o udělení licence musí prokázat splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti. V souvislosti se splněním technických předpokladů odkázal žalobce na revizní zprávu vyhotovenou P. S., datovanou ke dni 18. 12. 2010, předloženou dne 20. 12. 2010 a aktualizovanou 30. 12. 2010, vyhotovenou se závěrem, že zařízení je schopno bezpečného provozu. Podle žalobce ale závěr neobstojí a byl zjevně v rozporu se skutečností. Toto tvrzení žalobce opíral o podané vysvětlení Petra Skalky v rámci úředního záznamu Policie ČR ze dne 9. 3. 2011, č. j. UOOZ-88/TČ-2010-200435, dále o vyjádření Státního úřadu inspekce práce ze dne 18. 5. 2011 a zejména o skutečnost, že byla osobám Ing. P. P. a Ing. A. Z., zaměstnancům žalovaného, nabídnuta L. M., zástupcem obchodní korporace Solar CD v řízení před žalovaným, a následně Ing. J. M., výrobním ředitelem obchodní korporace LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT, zhotovitelem stavby pro obchodní korporaci Solar CD s.r.o., částka za změnu protokolu o ohledání elektrárny tak, aby z něj vyplývala provozuschopnost zařízení. Konečně je totéž potvrzováno podle žalobce i úředním záznamem Policie ČR o podaném vysvětlení I. M. ze dne 22. 3. 2011, č. j. UOOZ-88/TČ-2010-200435.

Dále žalobce namítl, že splnění podmínek k zjištění výkonu licencované činnosti odpovědné úřední osobě Ing. Romanu Markovi bylo prokázáno telefonickým sdělením Ing. P. P. a Ing. J. F. Dle žalobce Ing. F. nebyl ve věci vůbec oprávněn rozhodovat a Ing. P. nebyly předloženy žádné dokumenty prokazující splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti a jeho telefonické sdělení bylo zjevně nepravdivé. Dále žalobce uvedl, že obchodní korporace LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT byla zástupcem obchodní korporace Solar CD s.r.o. ve správním řízení a byla podle smlouvy o dílo zainteresována (případnou smluvní pokutou) na získání licence za podmínek garantované výkupní ceny pro rok 2010.

Závěrem žalobce namítl, že obchodní korporace Solar CD s.r.o. prokazovala technickou úroveň energetického zařízení toliko revizní zprávou ze dne 18. 12. 2010, která ale nemohla dostatečně objasnit skutkový stav a nevycházela z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Zároveň žalobce závěrem uvedl, že žalovanému nikdy nebyly předloženy dokumenty, které by dostatečně prokazovaly technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti, ohledáním byla zjištěna nedokončenost energetického zařízení a splnění podmínek pro udělení licence bylo učiněno v přímé návaznosti na nabídku finanční částky ze strany zmocněnce žadatele o licenci a dalších zaměstnanců zhotovitele díla, který měl ve prospěch žadatele zajistit předmětnou licenci.

Následně žalobce podáním ze dne 3. 9. 2013 doručeným soudu dne 5. 9. 2013 žalobu doplnil, když v rámci doplnění žaloby namítnul následující. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí nekoresponduje s obsahem žádosti o licenci, neboť pozemky, na kterých je zařízení povoleno nekorespondují s pozemky uvedenými v žádosti o licenci, dále je zařízení povoleno s jiným maximálním výkonem, než o který bylo žádáno v žádosti o licenci a konečně odpovědný zástupce žadatele o licenci nesplňuje podmínku povinné délky praxe.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 1. 6. 2012 uvedl, že některé skutečnosti uváděné v žalobě mu nejsou známy, a to zejména skutečnosti související s trestním řízením. Podle žalovaného předložil žadatel o licenci revizní zprávu a další podklady – rozhodnutí Městského úřadu Český Dub o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, rozhodnutí o povolení k předčasnému užívání stavby, a na jejich základě mohl žalovaný věc posoudit a o udělení licence rozhodnout. Samotné ohledání místa bylo nařízeno z důvodů ověření údajů, ne za účelem zjišťování skutečností rozhodných pro udělení licence. Žalovaný dále uvedl, že skutečnosti, na které odkazuje žalobce, byly zjištěny až po vydání rozhodnutí o udělení licence a žalovaný v době vydání rozhodnutí neměl pochybnosti o splnění podmínek pro vydání licence. Ohledání místa výroby, stejně jako telefonické potvrzení stavu výroby byly úkony realizované s ohledem na velké množství výroben a čas do konce roku 2010. Později byl do spisu následně vložen protokol o zajištění důkazu ohledáním věci, ve kterém bylo konstatováno, že stavba odpovídá projektové dokumentaci a je schopna provozu, neboť drobné závady nebrání provozování. S ohledem na uvedené navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Po doplnění žaloby se žalovaný vyjádřil i k jejímu doplnění, a to následovně. V souladu s doplněním žaloby žalovaný konstatoval, že se ve spise nenachází část dokumentů, dále žalovaný konstatoval, že byl instalován jiný počet panelů, než který vyplývá z rozhodnutí Městského úřadu Český Dub. Následně žalovaný uvedl, že z listinných důkazů není patrné, kdy došlo k prodloužení lhůty pro dokončení stavby. Na úvaze soudu ponechal žalovaný použitelnost důkazů z trestního řízení.

Zároveň se žalovaný vyjádřil k podání obchodní korporace Solar CD s.r.o., jako osoby zúčastněné na řízení, s tím, že stanovisko obchodní korporace ENA, s.r.o., nemůže být považováno za revizní zprávu nebo znalecký posudek a vypovídací hodnota tohoto vyjádření je pouze z vlastních odpovědí.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení podala k žalobě obsáhlé vyjádření, ve kterém uvedla, že coby účastník správního řízení jednoznačně splnila všechny zákonem stanovené podmínky pro udělení licence a splnění podmínek prokázala zákonným způsobem zejména listinami uvedenými ve vyjádření s tím, že založením listinných podkladů došlo ke splnění technických předpokladů ze strany osoby zúčastněné na řízení. Ohledání místa nenahrazuje a ani nemůže nahradit listinné podklady založené ve správním spise, podstatou ohledání bylo pouze ověření, zda listinné podklady odpovídají skutečnosti. Zároveň osoba zúčastněná na řízení namítla, že posouzení technického stavu a dokončenosti energetického zařízení nepatří do kompetence žalovaného. Připravenost k výrobě osvědčoval Protokol o splnění technických

podmínek pro uvedení výroby do provozu vydaný obchodní korporací ČEZ Distribuce, a.s., ze dne 31. 12. 2010, se kterou osoba zúčastněná na řízení zároveň uzavřela smlouvu o odběru elektrické energie, což také osvědčovalo připravenost energetického zařízení. K prokázání technického stavu zařízení navrhla osoba zúčastněná na řízení vypracování znaleckého posudku.

Následně se osoba zúčastněná na řízení vyjádřila k jednotlivým důkazům žalobce s tím, že tyto buď nemohou být v řízení před správními soudy použity, nebo nemohou obstát. K trestněprávnímu jednání ve vztahu k udělení licenci osobě zúčastněné na řízení poukázala na to, že jednak v době podání vyjádření nebylo toto řízení doposud pravomocně skončeno a jednak že není vedeno proti osobě zúčastněné na řízení, jejím společníkům, jednatelům nebo zaměstnancům.

Osoba zúčastněná na řízení závěrem uvedla, že správní orgán shromáždil v potřebné míře v rámci a v mezích zákona veškeré podklady, jeho úvahy byly v rámci zákonem stanovených mezí a nemohl vybočit z rámce volného hodnocení důkazů. Podle osoby zúčastněné na řízení nepřísluší ani soudu ani státnímu zastupitelství zasahovat do kompetencí žalovaného v rámci volného hodnocení důkazů. Následně osoba zúčastněná na řízení poukázala na případnou újmu, která by jí vznikla zrušením rozhodnutí o udělení licence.

Následně osoba zúčastněná na řízení doplnila podáním ze dne 2. 1. 2013 své vyjádření a opětovně zpochybnila význam ohledání věci – zařízení, pracovníky žalovaného a odkázala na kompetenci Státní energetické inspekce, která byla primárně pověřena kontrolou technických parametrů výroben elektřiny. V této souvislosti zpochybnila osoba zúčastněná na řízení i odbornou kompetenci pracovníků žalovaného ve vztahu k odbornosti pracovníků Státní energetické inspekce.

Poté ještě osoba zúčastněná na řízení předložila soudu podáním ze dne 5. 4. 2013 zprávu obchodní korporace ENA s.r.o., a to jako další důkaz prokazující splnění podmínek pro vydání licence obchodní korporaci Solar CD s.r.o. a potvrzující zákonnost postupu žalovaného.

V průběhu nařízeného soudního jednání osoba zúčastněná na řízení podrobně zdůvodňovala svůj závěr o provozuschopnosti fotovoltaické elektrárny Český Dub ke dni 31. 12. 2010.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba včetně jejího doplnění byla podána v zákonné tříleté lhůtě (§ 72 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jakkoliv byly splněny podmínky pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle ustanovení § 51 s. ř. s., bylo o věci samé rozhodnuto po jednání, v jehož rámci byly jako důkazy čteny rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 17. 1. 2013, č. j. 6T 170/2011-1705 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 4. 2014, č. j. 31 To 226/2013-1855.

Zhodnocení závěrů Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ve věci sp.zn. 31 To 226/2013 a Okresního soudu v Liberci ve věci sp.zn. 6T 170/2011

Podle ustanovení § 52 odst. 2 s.ř.s. je soud vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 3. 2014, který nabyl právní moci téhož dne, č. j. 31 To 226/2013-1855, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 17. 1. 2013, č. j. 6T 170/2011-1705, byly pravomocně odsouzeny tři osoby spojené s obchodní korporací LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT k trestu odnětí svobody za zločin podplácení podle § 332 odst. 1 a odst. 2, písm. a) a písm. b) trestního zákoníku. Tohoto zločinu se odsouzení dopustili (*ve vztahu k souzené věci*) jednáním, kterým nabídli Ing. P. P., zaměstnanci žalovaného úplatek v podobě finanční hotovosti za to, že jako úřední osoba, která prováděla v rámci správního řízení o udělení licence podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., vedených žalovaným pro žadatele Solar CD s.r.o. pod č. j. 13863/2010-ERU, správní úkony - důkazy ohledáním předmětné fotovoltaické elektrárny (*v kat. území Český Dub*), vyhotoví v rozporu se zjištěným skutečným závadným stavem fotovoltaické elektrárny kladně vyznívající protokol o zajištění důkazu ohledáním věci jako nutného dokladu o splnění technických náležitostí k uvedení výroby do provozu a ke splnění podmínek pro udělení licence podle zákona č. 458/2000 Sb., a dle vyhlášky č. 426/2005 Sb., případně žalovanému takovouto kladnou informaci poskytne telefonicky, čímž umožní, aby obchodní korporace Solar CD s.r.o. získala ještě v roce 2010 licenci nutnou k získání nároku na přiznání podpory vzniklé v roce 2010 podle zákona č. 180/2005 Sb., a dle bodu 1.15 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 5/2009, aniž by pro vydání licence existovaly zákonné podmínky.

Z rozsudku Okresního soudu v Liberci ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec je zřejmé, že všichni tři odsouzení byly odsouzeny za zločin podplácení, kterého se měli dopustit v přímé souvislosti s žádostí o udělení licence k provozování energetického zařízení osoby zúčastněné na řízení. Ze skutkové věty odsuzujícího rozsudku, tedy z popisu skutkového jednání odsouzených, je zřejmé, že k nabídce úplatku přistoupili odsouzení proto, že solární elektrárny v katastrálních územích Česká Lípa a Český Dub nesplňovaly podmínky pro udělení licence. Soud v rámci trestního řízení jednoznačně dospěl k závěru, že obchodní korporace Solar CD s.r.o. neměla nárok na udělení licence a že jak jí, tak i obchodní korporaci LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT, by vznikla značná majetková škoda.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí uvažil zdejší soud o uplatněných žalobních námitkách takto. Podstata souzené věci byla přezkoumání rozhodnutí o udělení licence na provozování energetického zařízení, tedy zda toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Řešení této otázky je jednak v rovině právní a jednak v rovině skutkové. Samotné šetření žalovaného, resp. ohledání věci provedené pracovníky žalovaného, bezpochyby slouží k zjištění skutkového stavu. Jestliže osoba zúčastněná na řízení tvrdí, že podstatné je pouze předložení listinných důkazů, nelze toto tvrzení akceptovat. Předložení listinných důkazů zcela jistě poskytuje formální základ posouzení věci, nicméně je zcela na místě, pokud orgán rozhodující ve správním řízení provede ověření, zda formálními,

listinnými důkazy prokazovaný skutkový stav, odpovídá skutečnosti. V případě rozporu skutečnosti a listinnými důkazy formálně prokazovaného skutkového stavu nelze akceptovat postup, kdy by správní orgán vycházel toliko z formálních listinných důkazů, které by neodpovídaly skutečnosti.

V přezkumném řízení bylo na soudu, aby se zabýval tím, zda se žalobci podařilo zpochybnit, že k udělení licence osobě zúčastněné na řízení na provozování energetického zařízení došlo v řízení, ve kterém žalovaný řádně provedl všechny důkazy a řádně vyhodnotil zjištěný skutkový stav, na který aplikoval platnou právní úpravu. Dříve než k tomuto posouzení mohl soud přistoupit, bylo trestním soudem rozhodnuto výše citovanými rozsudky. Skutková problematika rozhodnutí v souzené věci a ve věci posuzované Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci byla obdobná, neboť i trestní soud ve svém rozhodnutí zjišťoval otázku dokončenosti energetického zařízení osoby zúčastněné na řízení v kat. území Český Dub. Právě otázka dokončenosti energetického zařízení byla podstatnou v trestním řízení s ohledem na nabídku finanční částky zaměstnanci žalovaného. Z trestního řízení vyplynulo, že energetické zařízení nebylo dokončeno, a proto byl nabídnut zaměstnanci žalovaného úplatek.

Ustanovení § 52 odst. 2 s.ř.s. zakotvuje vázanost soudu v soudním řízení správním rozhodnutím soudu o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Ve shora citovaných rozsudcích bylo pravomocně rozhodnuto, že trestný čin spáchán byl a skutková věta rozsudku, tedy popis spáchaného skutku jasně vymezuje, že energetické zařízení nebylo dokončeno. Popis skutku vyplývající ze zjištění trestního soudu zásadně zpochybňuje a v některých otázkách dokonce vyvrací zjištění žalovaného, která jsou obsahem správního spisu. Zcela vyvrácen je obsah protokolu o zajištění důkazu ohledáním věci ze dne 30. 12. 2010 a zásadně je zpochybněn obsah revizní zprávy, která byla správnímu orgánu předložena osobou zúčastněnou na řízení. V případě takto zpochybněného a částečně vyvráceného obsahu správního spisu má soud za to, že v přezkoumávaném řízení neexistoval relevantní podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Obsah správního spisu je rozhodnutími trestních soudů natolik zásadně znevěrohodněn, že nelze přistoupit k přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení otázky provozuschopnosti fotovoltaické elektrárny osoby zúčastněné na řízení. S ohledem na vázanost soudu tímto zjištěním má soud za to, že není třeba, aby soud nadále prováděl vlastní zjištění ohledně řádného objasnění skutkového stavu ve správním řízení, když v řízení trestním byl obsah spisu žalovaného natolik znevěrohodněn, a zároveň v něm bylo prokázáno, že žalovaný vycházel ze skutkového stavu zjištěného na základě spáchaného trestného činu. Sic byl trestný čin spáchán osobami bez přímé zaměstnanecké nebo institucionální vazby na osobu zúčastněnou na řízení, je spáchání trestného činu osobami spojenými s obchodní korporací LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT významné a relevantní i ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení. Soud považuje za významné jednak to, že jeden z odsouzených byl zplnomocněným zástupcem osoby zúčastněné na řízení v řízení před žalovaným a jednak má soud za prokázané, že obchodní korporace LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT a osoba zúčastněná na řízení byly společně majetkově zainteresovány na získání licence k provozování energetického zařízení. Pokud obchodní korporace LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT, resp. fyzické osoby s ní spojené by měly zajistit ve prospěch osoby zúčastněné na řízení udělení licence trestným činem zakládá to významné pochybnosti o správnosti zjištění skutkového stavu i z tohoto důvodu.

Soud závěrem k žalobním námitkám vážícím se ke skutečnostem zjištěným v rámci trestního řízení znovu zásadně zdůrazňuje, že plně akceptuje závěry trestních soudů, které vyvrátily část skutkových zjištění žalovaného a které v rámci tohoto řízení vzbudily v soudu důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních žalovaného. Zároveň je ale třeba konstatovat, že soudy se v trestních věcech zabývaly trestnou činností osob spojených se společností LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT a nikoliv osob spojených s osobou zúčastněnou na řízení. V situaci, kdy je na jisto postaveno, že shora citovaným pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, nebyly odsouzeny za páčání trestné činnosti představitelé nebo zaměstnanci osoby zúčastněné na řízení, ani nebyl předložen důkaz nasvědčující tomu, že by se trestního jednání měla dopustit osoba zúčastněná na řízení, bylo plně na místě, aby žalovaný přezkoumal vlastní rozhodnutí, resp. splnění podmínek pro jeho vydání v rámci obnovy řízení, k jejímuž zahájení byl povinen podle ustanovení § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle kterého *o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. Jelikož tak žalovaný neučinil ani poté, kdy soud řízení přerušil, aby poskytl žalovanému prostor ke splnění jeho zákonné povinnosti a následně byl soud výslovně zavázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. Aprk 26/2014-278, k nařízení jednání za účelem vyhlášení rozhodnutí (výrok rozhodnutí) a zároveň z odůvodnění citovaného rozhodnutí je zřejmé, že Nejvyšší správní soud uložil soudu i ve věci rozhodnout (*„a proto stanovil krajskému soudu lhůtu, v níž je povinen nařídit jednání a ve věci rozhodnout.“*), musel zdejší soud přistoupit k meritornímu rozhodnutí věci a rezignovat na dříve zvolený procesní postup. Na tom nemohla nic změnit ani žádost osoby zúčastněné na řízení žalovanému obnovu řízení ve věci udělení licence, neboť nevyhlášením rozhodnutí ve věci samé by soud nedostal pravomocnému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Princip plné jurisdikce soudu v soudním řízení správním vs. doplňování skutkových zjištění v souzené věci

S ohledem na to, že nedostatek skutkových zjištění správního orgánu, resp. návrhy na doplnění dokazování, tedy poukaz na nekompletnost správního spisu, samy o sobě nemohou vždy paušálně vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, zabýval se soud otázkou vadně zjištěného skutkového stavu i z pohledu naplnění zásady plné jurisdikce soudů ve správním soudnictví. Přes zásadu plné jurisdikce je třeba zdůraznit, že správní soud je soudem přezkumným, kasačním, nikoliv soudem nalézacím. Není na správním soudu, aby vedl správní řízení za správní orgán, ani aby nahrazoval jeho činnost. Jakkoliv soud plně respektuje svou plnou jurisdikci i již konstantní závěry judikatury ohledně možnosti doplňování skutkových zjištění před správním orgánem, je třeba poukázat na to, že judikatura dovodila i meze, kam až může správní soud při doplňování skutkových zjištění, resp. nahrazování skutkových zjištění za správní orgán zajít. S ohledem na to, že podstatou souzené věci byly otázky skutkových zjištění státního zástupce, čerpané z vedeného trestního řízení, a zásadní absence jakýchkoliv relevantních skutkových zjištění žalovaného, soud považuje za vhodné uvést z konstantní judikatury správních soudů příkladmo alespoň několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkajících se mezi dokazování před správními soudy.

V rozhodnutí ze dne 5. 10. 2011, č. j. 3 Ads 128/2011 – 125, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud shrnuje, že správní soud je při*

rozhodování v rámci tzv. plné jurisdikce podle úpravy soudního řádu správního oprávněn při zjišťování skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, provést a vyhodnotit i nové důkazy. Tyto pravomoci správního soudu již byly připomenuty v předchozím zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu výkladem § 77 odst. 2 s. ř. s. a odkazem na samotný požadavek tzv. „plné jurisdikce“. Nejvyšší správní soud tak zde zcela zřetelným způsobem zavázal Městský soud v Praze k tomu, aby při posouzení úplnosti a správnosti zjištění skutkového stavu provedl a vyhodnotil zmíněné nové důkazy. Lze proto přisvědčit žalovanému, že Městský soud v Praze závazný právní názor Nejvyššího správního soudu nerespektoval.

Nejvyšší správní soud dále posoudil jako nepřipadnou argumentaci žalobce, že pokud je třeba dokazování doplnit rozsáhlejším způsobem, soud zruší rozhodnutí žalovaného a vrátí mu věc k dalšímu řízení. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správní soud musí vždy při posouzení úplnosti zjištěného skutkového stavu zvažovat, v jakém rozsahu je třeba dokazování doplnit. Úkolem správního soudu totiž nepochybně není v případě potřeby rozsáhlého doplnění dokazování nahrazovat činnost správního orgánu. Toto vyplývá i z § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pokud skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Nejvyšší správní soud však má za to, že v této věci se o rozsáhlé doplnění dokazování nejednalo. Nové dokazování se týkalo pouze dvou svědeckých výpovědí, přičemž Městský soud v Praze navíc ani sám výslech svědků provádět neměl, ale měl vycházet z listinných důkazů - protokolů o svědeckých výpovědích - předložených správním orgánem v rámci soudního řízení. Jeho stěžejním úkolem bylo tyto důkazy vyhodnotit a z nich vyplývající skutková zjištění promítnout do závěru o skutkovém stavu věci.“

Principem plné jurisdikce se zabýval podrobně Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, ve kterém konstatoval: „Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficiency, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“

V rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 Ads 161/2007 – 33, Nejvyšší správní soud uvedl, že „může toliko odkázat na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud vychází ze skutkového a právního stavu, který existoval **v době rozhodování správního orgánu**. K takto fixovanému okamžiku skutkového stavu se vztahuje i úprava možného dokazování ve smyslu § 77 s. ř. s. Jak již konstatoval

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, podle ustanovení § 77 odst. 2, věty první s. ř. s., „v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak“. Při rozhodování pak (v souladu s větou druhou citovaného ustanovení) vychází ze skutkového stavu věci vyplývajícího jak z obsahu správního spisu, tak i z jím provedených důkazů. Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozovaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“ v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní. Proto v případě důkazů provedených soudem musí být zejména respektován požadavek výše již zmiňovaného § 75 odst. 1 s. ř. s. a nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.

Princip soudního rozhodování vázaného na skutkový a právní stav v době rozhodnutí správního orgánu je tedy vyjádřením toho, že správní soudnictví je soudním řádem správním pojímáno zásadně jako kasační a od výkonné moci striktně oddělené. Soudy ve správním soudnictví tedy mají pravomoc pouze rozhodnutí správních orgánů rušit, nikoliv je nahrazovat a pro tento účel případně doplňovat skutková zjištění. Takový přístup by ze správního soudnictví, konkrétně z řízení o žalobě, činil jakési prodloužení správního řízení před správními orgány.“

A konečně např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 – 44, uvedl Nejvyšší správní soud, že „Argumentum ad absurdum by pak bylo možné dovodit, že správní orgán nemusí odůvodnit své rozhodnutí vůbec, pokud důvody pro jeho vydání vyplývají z obsahu spisu a soud se s nimi může seznámit. Pokud byl stěžovatel podle § 50 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků povinen odůvodnit své rozhodnutí, nelze pochybovat o tom, že toto odůvodnění samo o sobě muselo obstát v předestření důvodů, jež vedly správní orgán k rozhodnutí vyjádřenému ve výrokové části, a že muselo být v souladu s obsahem správních spisů. Soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou v postavení dalších orgánů rozhodujících ve správním řízení a obecně rozhodují pouze na kasačním principu. Jinak řečeno, přes existenci plné jurisdikce vede řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí pouze k přezkumu jeho zákonnosti, nikoliv k nahrazení správního rozhodnutí rozhodnutím soudu.“

Obdobně by soud mohl odkázat na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k této problematice. Závěr plynoucí z uvedené judikatury je zřejmý. Hranice doplňování skutkových zjištění, resp. jejich nahrazování je tam, kde by soud již nahrazoval rozhodování správního orgánu. V souzené věci není tedy na místě, aby soud nahrazoval skutková zjištění, resp. prováděl dokazování směřující k závěru o tom, jak mělo být o žádosti osoby zúčastněné na řízení o udělení licence ze dne 16. 11. 2010 rozhodnuto, potažmo zda měla nebo neměla být udělena osobě zúčastněné na řízení licence k provozování fotovoltaické elektrárny. Úkolem soudu v přezkumném řízení je toliko rozhodnutí o tom, zda bylo nebo nebylo přezkoumávané rozhodnutí žalovaného vydáno v souladu se zákonem. Aby mohl soud postavit tuto otázku na jisto, musí být rozhodnutí žalovaného jednak samo o sobě přezkoumatelné (§ 76 odst. 1 písm. a s.ř.s.), musí mít dostatečnou oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b s.ř.s.), musí být vydáno procesně řádným způsobem (resp. v řízení, které je prosté vad majících vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí - § 76 odst. 1 písm. c s.ř.s.) a nesmí se jednat o nicotné rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s.ř.s.).

V souzené věci jsou obsahem spisu formální listiny požadované zákonem jako nezbytné k vydání licence, které je žadatel povinen žalovanému doložit. Skutková zjištění žalovaného, tedy ověření formálních tvrzení osoby zúčastněné na řízení, se ve správním spise omezují na JEDINÝ protokol, o kterém z žalobních tvrzení i z rozhodnutí trestních soudů vyplývá, že byl pracovníkem žalovaného, Ing. P., sepsán jednak pod nabídkou úplatku a zároveň v rámci úkonů orgánů činných v trestním řízení, které realizovaly předstíraný podvod ve vztahu k později odsouzeným osobám (je zarážející, že tehdejší předseda žalovaného měl, podle obsahu listin předložených žalobcem, být o tomto úkonu orgánů činných v trestním řízení informován, a přesto došlo k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, když podmínkou jeho vydání byl právě tento kladně znějící protokol).

Vzhledem k podmínkám, za kterých byl pořízen protokol o zajištění důkazu ohledáním věci, nepovažuje soud tento listinný důkaz za jakkoliv relevantní pro prokázání skutečného stavu fotovoltaické elektrárny Český Dub ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Tento listinný důkaz ani samotné ohledání nemohou spolehlivě sloužit k prokázání, nebo osvědčení provozuschopnosti fotovoltaické elektrárny osoby zúčastněné na řízení ke dni 31. 12. 2010, jestliže měl být protokol sepsán v rámci Policií ČR monitorované nabídky úplatku. Ve správním spise žalovaného se tedy nenachází jediný relevantní důkaz o zjištění skutečného stavu fotovoltaické elektrárny ke dni vydání licence, a to za situace, že je zřejmé, že žalovaný považoval za nutné provést důkaz ohledáním věci. Ze správního spisu tak vyplývají zřejmé pochybnosti žalovaného o dostatečnosti a přesvědčivosti formálních listinných důkazů, předložených žadatelem o licenci.

Žalobce soudu v rámci žaloby navrhl provedení důkazů k prokázání skutečného stavu fotovoltaické elektrárny k rozhodnému dni, a to listin, které byly součástí trestního spisu ve věci dnes již pravomocně odsouzených osob spojených s obchodní korporací LUMEN ENERGETICKÝ DEVELOPMENT, zejména listin z přípravného řízení – záznam o podaném vysvětlení a protokol o výpovědi Petra Skalky, dále záznam o podaném vysvětlení a výpovědi Ing. P. P., vyjádření Státního úřadu inspekce práce, a další listiny. Soud návrh na provedení dokazování těmito listinami zamítl, neboť výsledek hodnocení těchto důkazů je promítnut v shora citovaných trestních rozsudcích, kterými se soud v případě konstatování toho, zda se stal trestný čin, co bylo jeho podstatou a kdo jej spáchal, cítí vázán.

Zároveň v řízení nastala procesní situace, kdy žalovaný na obranu svého vlastního rozhodnutí žádné důkazy nenavrlh a jediný, kdo navrhoval důkazy k prokázání správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, byla osoba zúčastněná na řízení, která však nemá právo disponovat s předmětem řízení, ale má pouze právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. V řízení nastalé procesní peripetie vyústily do procesní situace, kdy spor o skutkový stav fakticky vedl žalobce proti osobě zúčastněné na řízení a soud by v případě dokazování musel nutně přistoupit k provádění důkazů nad rámec procesních návrhů účastníků řízení, tj. žalobce a žalovaného (když osoba zúčastněná na řízení nedisponuje ani právem navrhopvat soudu důkazy) a musel by provádět dokazování v podstatě v rámci vyšetřovací zásady, a to za žalovaného. Tedy soud by musel celý sporný skutkový stav nově zjišťovat a zjistit rozhodné skutečnosti za žalovaným správním orgánem, což soudu nepřísluší. Nahradil by tak zcela činnost žalovaného a jeho rozhodování o splnění podmínek pro udělení licence. Tím by soud zcela zásadně překročil rozsah svých pravomocí, neboť by v žádném případě nepřezkoumával zákonnost vydaného rozhodnutí, ale prakticky by zcela nahradil činnost žalovaného a jeho rozhodnutí vlastními zjištěními a úvahami. Nelze akceptovat, aby soud při faktické rezignaci správního orgánu na skutková zjištění tyto úkony správního orgánu nahradil zcela vlastní činností. Dovedeno *ad absurdum*, v případě, že by soud v takto podstatné míře nahradil řízení před žalovaným, by nadále mělo být akceptovatelné, že správní orgán pouze shromáždí formálně správné listiny a jakékoliv ověřování, zda jsou tyto listiny v souladu se skutečným stavem, bude ponecháno na soudu. Takový postup by zcela popřel význam a pravomoci správního soudu jako soudu přezkumného, kasačního, a postavil by soud do role apelačního orgánu a fakticky do role orgánu pokračujícího ve správním řízení započatém před správním orgánem.

Tento přístup v souzené věci soud zásadně odmítá.

Ostatní žalobní námítky

Po přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu ke zjištěním orgánů činných v trestním řízení a soudu v trestním řízení, přistoupil zdejší soud k přezkumu i později uplatněných námitek žalobce.

Vadné vymezení provozoven v napadeném rozhodnutí

Z obsahu správního spisu soud ověřil, že pozemky uvedené v rozhodnutí o udělení licence skutečně nekorespondují s pozemky, které byly uvedeny v žádosti o udělení licence, resp. v navazujících doplnění žádosti při vymezení provozovny. Jak vyplývá z tabulky, rozsah pozemků, na kterých by mělo být zařízení umístěno, je rozdílně uváděn ve všech podstatných listinách (tučně označené položky zdůrazňují pozemky, zahrnující dočasné stavby technického vybavení). Vymezení pozemků v napadeném rozhodnutí nekoresponduje ani s jediným přípisem osoby zúčastněné na řízení, ve kterém tato vymezovala pozemky, na kterých má být provozovna umístěna.

Rozhodnutí Městského úřadu Český dub ze dne	Přípis OZNŘ ze dne 20. 12. 2010 – seznam	Přípis OZNŘ ze dne 30. 12. 2010 – opravený	Napadené rozhodnutí	Kolaudační souhlas Městského úřadu
---	--	--	------------------------	--

30. 11. 2010 č. j. MUCD 4312/2010 – povolení k předčasnému užívání stavby	provozoven	seznam provozoven „skutečný stav FVE“		Český Dub ze dne 4. 3. 2011, č. j. MUCD 738/2011
1870/1	1870/1	1870/1	1870/1	1870/1
1870/10	1870/10	1870/10		1870/10
1870/4	1870/4	1870/4	1870/4	1870/4
1870/5	1870/5	1870/5	1870/5	1870/5
1870/6	1870/6	1870/6	1870/6	1870/6
1877/11	1877/11	1877/11	1877/11	1877/11
1877/12	1877/12	1877/12	1877/12	1877/12
1877/13	1877/13	1877/13	1877/13	1877/13
1877/14	1877/14	1877/14	1877/14	1877/14
1877/18	1877/18	1877/18	1877/18	1877/18
1877/21	1877/21		1877/21	1877/21
1877/22				1877/22
1877/4				1877/4
1877/5	1877/5		1877/5	1877/5
1877/9	1877/9		1877/9	1877/9
1878/2				1878/2
1870/11	1870/11		1870/11	1870/11
1870/2				1870/2
1877/19	1877/19		1877/19	1877/19
1877/20	1877/20		1877/20	1877/20
1877/23	1877/23		1877/23	1877/23
1877/3	1877/3		1877/3	1877/3
	1870/8			
				1870/13
				1870/14
				1877/24
				1877/25
				1877/26

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný *prima facie* vyhověl v plném rozsahu žádosti osoby zúčastněné na řízení o udělení licence, aniž by se zabýval rozsahem vymezení pozemků, když je zřejmé, že do napadeného rozhodnutí zahrnul pozemky (slovy licence *provozovny*), o jejichž začlenění do licence osoba zúčastněná na řízení vůbec nežádala a naopak nezahrnul pozemky, jejichž zahrnutí osoba zúčastněná na řízení požadovala. Žalovaný tedy rozhodl o některých provozovnách nad rámec podané žádosti, a to přes to, že k doplnění žádosti o seznam provozoven sám žalovaný vyzval osobu zúčastněnou na řízení v rámci výzvy

k odstranění nedostatků podání ze dne 25. 11. 2010, a naopak u některých provozoven o jejich začlenění nerozhodl. Toto své rozhodnutí, tedy udělení licence k výrobě elektřiny v provozovnách, o nichž vůbec nebylo žádáno, a vyloučení dvou provozoven (pozemky 1870/10 a 1870/8), nikterak nezduvodnil, přestože zjevně rozhodl odlišně od rozsahu podané žádosti. Soudu tedy není vůbec zřejmé, proč tak rozhodl, jaké důvody vedly žalovaného k odlišnému vymezení provozoven, než jak navrhovala osoba zúčastněná na řízení, a rozhodnutí tak není v této části vůbec přezkoumatelné.

Praxe oprávněného zástupce

Dále soud shledal, že i v případě odborného zástupce osoby zúčastněné na řízení není zřejmé, zda byly splněny požadavky zákona na prokázání jeho odborné způsobilosti s ohledem na délku jeho praxe podle ustanovení § 5 odst. 5 energetického zákona, dle kterého se odbornou způsobilostí pro udělení licence podle § 4 odst. 1 rozumí ukončené vysokoškolské vzdělání technického směru a 3 roky praxe v oboru nebo úplné střední odborné vzdělání technického směru s maturitou a 6 roků praxe v oboru. Ve správním spise je založeno Osvědčení ze dne 26. 6. 2008, ev. č. E – 947/2008, vydané vědeckotechnickým spolkem při Inspektorátu bezpečnosti práce, České Budějovice, osvědčující, že Ing. Z. Č. téhož dne vykonal zkoušku podle ustanovení § 14 vyhl. č. 50/1978 Sb., o odborné způsobilosti v elektrotechnice. Pokud má být praxe odborného zástupce počítána ode dne absolvování odborné zkoušky, nedosahuje praxe odborného zástupce předepsanou délku. Pokud má být do délky praxe započítána i doba před absolvováním zkoušky, chybí ve správním spise jakékoliv prokázání druhu praxe, kterou odborný zástupce osoby zúčastněné na řízení absolvoval před vykonáním odborné zkoušky. Žalovaný těmto otázkám zjevně nevěnoval žádnou pozornost.

Vymezení maximálního povoleného výkonu zařízení v rozporu s žádostí o udělení licence

Naopak nedůvodnou shledal soud námitku ve vztahu k nižšímu povolenému výkonu energetického zařízení, neboť rozdíl mezi žádostí a samotnou licencí je 0,001 MW, což není pro udělení licence naprosto podstatné a odpovídá zaokrouhlení.

Omezení počtu panelů, které zmiňoval žalovaný, je zcela na libovůli majitele energetického zařízení, naopak porušením podmínek udělení licence by byla instalace většího počtu solárních panelů.

VI. Shrnutí a náklady řízení

Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), neboť rozhodnutí žalovaného je v otázce vymezení provozoven a v otázce akceptace určení odborného zástupce nepřezkoumatelné (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a zároveň v důsledku vyvrácení skutkových zjištění a zpochybnění některých formálních listinných důkazů rozsudky soudů v trestním řízení nemá oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

V dalším řízení po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bude na žalovaném, aby se opětovně zabýval podanou žádostí o udělení licence ze dne 16. 11. 2010. V tomto navazujícím řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Zároveň soud považuje za vhodné upozornit na to, že rozsudek zdejšího soudu je účinný ode dne nabytí právní moci do budoucna.

Výrok o nákladech řízení účastníků řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V případě žalobce, který měl v řízení plný úspěch, soud nezjistil, že by mu vznikly náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, proto soud žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena soudem žádná povinnost, se kterou by byly spojeny náklady a ani soud neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů soud osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. června 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu